

113. Ung Erik mötte Karin sin.

Ung Erik mötte Karin sin På skogens öde slig, Han
fråg-le: "Vill du bli-va min, så vill jag äls-ka dig Som
ma-ka ut - i nöd och lust Allt in-till li-vets sis-ta pust! tra-li
la-la-la, tra-li - la-la-la, tra-li-la-li-la-la-la.

2. Skön Karin rodnade och log
Och svarade: »Välän,
Jag älskar dig det vet du nog,
Så ömt, som älskas kan.
Men om du skulle svika mig,
Den högsta gud han löne dig!»
3. Förr skola stjärnor falla ner
Som pärlor till vår jord,
Än jag dig nånsin överger.
Gud hörer mina ord,
Han straffe mig till evig tid,
Om jag ej trofast blir därvid.»
4. Så talte Erik ömt och slöt
Skön Karin i sin famn
Och från dess rosenläppar fick
En kyss så lång och varm,
Ja sälla voro båda två,
Till julen skulle bröllop stå.
5. Ur Eriks famn sig Karin drog
Och hän mot hyddan lopp,
På munnen brände kyssten het
Och pulsen i galopp,
Väl hundra slag hennes hjärta slog
För varje vingat steg hon tog.
6. Nog blev hon något mera lugn,
Då hon allt för modern sagt,
Och denna med ett om och men
Sitt bifall därtill lagt,
Samt även några varningsord,
Hur falskheten är stor på jord.
7. Att Erik ej otrogen var,
Det visste Karin väl,
Och därför alla söcknedar
Med livad håg och själ
Hon snäll från rock till vävstol gick.
För allt till julen ha i skick.
8. När veckans dagar voro slut
Och söndagssolen sken,
Flög hon sa glättigt som ett bi
Till täppans åkerren
Hon blommor plockade i hast
Och band en färgrik blomsterkvast.
9. Med denna på sin psalmbok gick
Hon sedan till guds hus.
Och säkert var att Erik fick
Den, innan solens ljus
Hann sjunka bakom bergen ner
Ja, han fick kanske ändå mer.
10. Snart flydde månader och dar,
Snart sommarn gick sin kos,
Och hösten kom och Karin blev
Ej mer den enda ros.
Som blommade i lundens snår,
Så yppig som i blomrik vår.
11. En söndag satt hon hemma själv,
I ljuva drömmar sänkt,
Och speglade sig i den älv,
Som rann förbi dess tjäll.
Hon satt där än, då modern kom,
Helt rörd från herrans helgedom.
12. »Min dotter sade modern ömt
»Jag sorgen till dig bär.
Ung Erik har nu dig förglömt,
Han har en annan kär.
Det lystes första gång i dag
Att det är sant försäkrar jag.
13. Med tårad blick och bleknad kind
Steg Karin hastigt upp,
Och såg sig om: »Du kalla vind,
Hon sade, styr mitt lopp.
Och med ett språng skön Karin låg
I strida älvens kalla våg.

14. Om trenne veckor Erik for
Till kyrkan med sin brud,
Och inför altarringen svor
Vid alla världars gud
Att denna uti lust och nöd
Med trohet älska till sin död.
15. Ur templet bröllopsskaran skred
Med fröjdefull musik,
Allt efter ortens bruk och sed.
Man mötte där ett lik
Vid kyrkogårdens gröna port
Det bars till gravens stilla ort.
16. »Vem är den döde som man bär?
Ung Erik sporde nu.
Då säkert henne minnes väl.
Skön Karin är det ju,
Som döden i förtvivlan fann.»
Så svarade en gammal man.
17. Hemsak såsom döden till att se
Och mörk som stjärnlös natt
Med dystra ögon stirrande
Gav Erik upp ett skratt,
Så vilt som ulvens hesa skrän
Och lopp från bröllopsskaran hän.
18. Nu irrar han båd' natt och dag
Med vanvett bygden kring.
Med dystra vridna anletsdrag,
Ej frid på jordens ring
Han får i sina levnadsdar,
För falskt han kärlek svurit har.
19. Men uti gravens stilla sköt'
Skön Karin njuter ro,
Och sover där en sömn så söt
I gravens stilla bo.
Och dit gar mången ömsint mö
Att tårar gjuta blommor strö.
Tralilalala, tralilalala!
Tralila lilalala!

Pehr Thomasson.